

let vil have sine store Banfælgeligheder endogfaa gennem denne Form, kongelig Anordning, for Administrationen at borttage Kreditoplagsret der, hvor den tidligere har været tilstaaet. Jeg ser ikke rettere, end at det vil være langt vigtigere og langt heldigere, at f. Ex. den hidtidige Kreditoplagsret for Vinhandlere bortfaldd gennem Lovbestemmelse, end hvis den skulde gennemføres administrativt, og hvad det Allet angaar, at tilstaa Kreditoplagsret udover det Lovbestemte, behøves der jo ikke nogen Forandring i Lovforlaget dertil. Endnu besværligere eller endnu mindre tiltalende vilde det være for Lødbestyrelsen, om den skulde raade over Forandringer i Tharabestemmelserne ved kongelig Anordning, og jeg tror egentlig heller ikke, at der er nogen Nødvendighed for at gjøre disse Bestemmelser mere fluktuerende. Jeg mindes ialfald ikke, at der har været Lante om at foretage Forandringer i de nu gjældende Bestemmelser siden 1863. Det er jo i og for sig ogsaa ganske naturligt, thi vedkommende Importør veed jo, hvad Tharabestemmelsen betyder ligeoverfor den Vare, han indfører. Forsaavidt som Emballagen ikke kan trækkes fra, regner han den jo ligefrem med til det, der skal ydes af selve den tolkpligtige Vare. Jeg ser egentlig ikke rettere, end at en Fasthed i Tharabestemmelserne ikke paa nogen Maade kan være til Gæns for Importørerne. Det er en Selvsøge, at de stadig ville søge at gjøre Emballagen saa let som muligt af Hensyn til Varerne.

Udsig: Jeg vil kun sige et Par Ord i Anledning af, hvad den ærede Minister bemærkede. Naar den høitærede Minister bemærkede, at det for Løbadministrationen maatte siges egentlig at være en Ubehagelighed og Ulempe, om den skulde paatage sig at give Bestemmelser som de, der her er Tale om, saa tilstaa jeg, at i mine Dine er det snarere et Argument for Forslaget end imod det, thi Sagen er jo den, at, naar der fremkommer Andragender om Forandringer i den gjældende administrative Praxis — det kan være muligt, at de mindre ofte ville være nødvendige, men til Tider vilde de dog under alle Omstændigheder være nødvendige — saa er det naturligvis meget betvæmligt for en Administration, naar der fremkommer Begjæring om saadanne Forandringer, som det ikke just konvenerer den at komme ind paa, at den istedetfor for alle andre Argumenter til at afvise disse Begjæring kan nøies med at sige: Sa, vi kunne Intet gjøre i den Henseende, der er en Lov, man maa gaa til Rigsdagen, og det saa meget mere, naar Sagen er af en saa ringe Betydning, at man naturligvis kan tilføje: ja, men det er dog for stor en Bagatel til, at man skulde henvende sig til Lovgivningsmagten i den Henseende. Dette forekommer mig netop at være Noget, der taler for Forslaget. Jeg tror, at det i det Hele maa ønskes,

at Afgjørelsen er der, hvor Ansvar er; men det er jo dog vist, at med Hensyn til alle den Art Bestemmelser, som der her er Tale om, vil ganske vist det formelle Ansvar være hos Lovgivningsmagten, hvis det siges at være en Lovgivningsmagt, men i Virkeligheden vil der ikke kunne være nogen Tvivl om, at Lovgivningsmagten vil være nødsaget til ligefrem at følge Lødbestyrelsens Indstillinger, Lødbestyrelsens Forslag, saa at den egentlige Afgjørelse dog kommer til at hvile hos Lødbestyrelsen. Det forekommer mig at særlig maa Forslaget findes rimeligt og naturligt med Hensyn til Tharabestemmelser, som virkelig er Noget, der maa regnes til den alleryderste Detail; men hvor der er Spørgsmaal om at borttage Kreditoplagsretten fra Varer, som hidtil have nydt denne Begunstigelse, kunde der snarere være Spørgsmaal, om det ikke burde henlægges under Lovgivningsmagten. I den Henseende nævnte den høitærede Minister det Forslag, som er gjort af Regjeringen om at borttage Kreditoplagsretten for Vin. Jeg indrømmer, at det vilde kunne synes ikke ganske unaturligt, om Lovgivningsmagten tog Bestemmelse i den Henseende; men paa den anden Side ser jeg dog ikke rettere, end at det er ligesaa naturligt, om det overlodes udelukkende til Administrationen, og jeg ser ikke, at der skulde være nogen Betænkelighed for Administrationen ved igennem en kongelig Anordning at borttage en saadan Begunstigelse, som tidligere har fundet Sted, naar der virkelig er Grunde dertil, Grunde, som i det af den høitærede Minister nævnte Tilfælde utvivlsomt ere tilstede som Følge af den ganske overordentlig store Anledning til Defraudation, som den Begunstigelse, der nu er ydet ved at Vin kan lægges paa Kreditoplag, har givet. Naar saa gode Grunde lade sig anføre derfor, kan jeg ikke tænke mig, at der kunde være nogen som helst Banfælgelighed eller Ulempe ved at faae en Afgjørelse ved en kongelig Anordning; men, som sagt, hvad dette særlige Punkt angaar, vilde man jo vistnok let kunne blive enige om en Modifikation i vore øvrige Forslag, dersom Regjeringen skulde sætte Pris derpaa. Hvad der imod angaar Spørgsmaalet om Tilskrivnings- og Frastrivningskvanta for Kreditoplag, da kan jeg ikke se, at der er det Allermindste, der taler for, at det skulde lægges ind under Rigsdagen. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

Finansministeren (Strup): Ja, det er jo klart nok, at i samme Forhold som det Fradrag, der tilstaaes for Indpantning, sættes høit, formindstes procentvis i Virkeligheden Løden af Varer, og omvendt, naar Tharadraget formindstes, forhøies Løden af den paagjældende Vare. Det forekommer mig, at heri ligger en ret god Begrundelse for, at de af Lovgivningsmagten under visse Forudsætninger med Hensyn til Tharadrag fastsatte Tariffatser ikke administrativt forandres